

NL

Ibrahim wil inspireren met zijn grote stapel diploma's

Jongeren met een niet-westerse achtergrond kunnen het verschoppen als ze zelf óók meer in kansen denken. Ibrahim Jabri uit Utrecht wil met zijn drie bachelor- en drie masterdiploma's laten zien dat veel mogelijk is. Zijn advies: „Doe jezelf niet tekort.”

Ellen van Gaalen

Utrecht

Het was vijf jaar geleden even slikken. Na een vlekkeloos doorlopen schoolcarrière scoorde Ibrahim Jabri (25) ineens onvoldoendes tijdens twee universitaire bachelors. Hij volgde technische bestuurskunde aan de TU Delft en *international economics & business economics* aan de Erasmus Universiteit Rotterdam. „Het was te veel. Ik woonde toen nog in Nieuwegein en reisde de hele dag rond. Het was gekkenhuis.”

Door de tegenvallende resultaten werd Ibrahim onzeker, kreeg hij paniekaanvallen. Maar de student kreeg de knop om. „Ik ben in Delft gestopt en zei tegen mezelf: focus. Ik ben nog harder gaan studeren en haalde weer achten.”

Wat deze twintiger ermee wil zeggen: ga niet bij de pakken neerzitten, werk hard voor wat je wilt en grijp je kansen. Inmiddels heeft Ibrahim drie bachelordiploma's op zak, drie masterdiploma's, volgt hij nóg twee masters, werkt hij als wetenschappelijk docent op de Erasmus Universiteit én bij een bank.

In het onderwijs staat de discussie over kansenongelijkheid hoog op de agenda. Al op de basisschool krijgen meer leerlingen met laagopgeleide ouders een lager schooladvies dan kinderen met dezelfde intelligentie maar hoogopgeleide ouders. De thuissituatie speelt veelal onbewust een rol bij het advies dat leraren kinderen geven. Als de leerlingen thuis bijvoorbeeld geen Nederlands spreken, kan het zijn dat ze onbewust een lager advies krijgen.

Door de coronacrisis zijn er grote zorgen dat de kansenongelijkheid toeneemt. Niet alle kinderen hebben thuis de rust en ruimte om te leren. Bovendien krijgen ze niet altijd de begeleiding van ouders, die ze juist tijdens een lockdown nodig hebben.

Gezien de achtergrond van Ibrahim had het hem ook kunnen over-

komen. Maar hij had het geluk dat zijn cijfers altijd goed waren en zijn leraren niet om een vwo-advies heen konden. Bovendien hield zijn moeder hem als een havik in de gaten.

Even terug naar zijn jeugd. Ibrahim heeft Marokkaans-Nederlandse roots. Zijn moeder werd in de jaren 70 uitgetrouwde en vertrok in haar uppie naar Nederland. Daar trouwde ze zijn vader, maar die verliet het gezin toen Ibrahim 4 maanden was.

Het gezin met alleenstaande ouder en vier kinderen had het niet breed. Ze woonden in een buurt in Nieuwegein waar veel hangjeugd op straat bivakkeerde. Maar dat liet Ibrahim's moeder niet gebeuren. „Ik had strikte tijden waarop ik thuis moest zijn. Mijn moeder wilde niet dat we op het verkeerde pad raakten en pushte ons ontzettend om hard te leren. We moesten met goede cijfers thuiskomen. Ze had zelf nooit die kans gekregen en wilde dat wij die grepen om onze toekomst veilig te stellen.”

Nooit goed genoeg

En ja, dat was af en toe loodzwaar. Want als Ibrahim met een 7 thuiskwam, vroeg zijn moeder wat de andere kinderen in de klas hadden. „Als ik zei dat een klasgenoot een 8 had, vroeg ze: waarom heb jij geen 8? Het was nooit goed genoeg”, vertelt hij. Tegelijkertijd bracht het hem wel waar hij nu is. „Laatst verscheen de vacature voor de burgemeester van Amsterdam. Het is belachelijk, maar ik heb die vacature bekeken. En ik zat na te denken over de vraag wat ik zou doen als ik burgemeester van Amsterdam was. Ik weet dat ik geen en-

▲ Ibrahim Jabri en zijn moeder. „Ze pushte ons ontzettend om hard te leren.”

FOTERIK VAN T'WOUD

“**Ken je waarde. Eigenlijk heb je een streepje voor als je twee talen vloeiend spreekt**

– Ibrahim Jabri

kele kans zou maken, maar toch denk ik: waarom niet?”

Ibrahim weet dat er in wijken zoals de Schilderswijk in Den Haag en het Utrechtse Kanaleneiland ‘meer parels’ rondlopen. Maar niet al die jongeren grijpen hun kansen, vindt hij. Die groep wil hij inspireren.

„Niemand heeft ooit tegen mij gezegd dat iets onmogelijk is, dat ik iets niet kan bereiken. Je moet doen waar je van droomt.” Want nee, ook Ibrahim kon niet bouwen op een netwerk van zijn ouders. En ja, ook hij sprak thuis Marokkaans. En ja, ook

hij heeft een buitenlandse achternaam op zijn cv staan.

„Ken je waarde. Eigenlijk heb je juist een streepje voor als je twee talen vloeiend spreekt. En er zijn zoveel bedrijven met een diversiteitsbeleid. Daar zie ik alleen maar voordelen van. Je moet dat juist benutten.”

Ibrahim hoopt dat jongeren zijn verhaal lezen en dat ze zien dat er ook voor hen kansen liggen. Dat ze niet hoeven te denken dat ze minder zijn, omdat ze een dubbele achtergrond hebben. „Ik hoop dat iemand dit leest en vier bachelors gaat doen”, zegt hij. Om eraan toe te voegen: „Echt niet al die jongeren hoeven vwo te gaan doen. Het is prima om iets te proberen en er achter te komen dat het niet lukt. Maar het is niet prima als jongeren iets niet eens proberen, omdat ande-

ren zeggen dat ze het niet kunnen. Doe jezelf niet tekort.”

Zo kent Ibrahim voorbeelden van jongeren die in bepaalde wijken wonen en niet eens hardop hun ambities durven uit te spreken. Puur uit angst om buiten de groep te vallen. „Dan zijn ze niet Marokkaans genoeg, maar ook niet Nederlands genoeg”, zegt hij.

Voorbeeld

Omdat veel ouders geen Nederlandse studie achter de rug hebben, ontbreekt het jongeren meestal aan een voorbeeld. Maar dat hoeft geen belemmering te zijn, wil Ibrahim laten zien. „Durf je hand op te steken. Stuur iemand een bericht via LinkedIn of Instagram als je vragen hebt. Dat krijgen we niet mee vanuit huis, want hulp vragen gaat tegen het eergevoel in. Maar dat moet je juist wél doen om verder te komen.”

Zelf ziet Ibrahim Kamervoorzitter Khadija Arib als grote inspirator. Zij werd in Marokko geboren. Of Ahmed Aboutaleb, de burgemeester van Rotterdam. „Mijn moeder noemt hem altijd. ‘Ibrahim, Aboutaleb begon op de lts (lagere technische school – red.) en kijk hem nu.’ Het feit dat iemand uit een ander milieu komt, betekent niet dat die minder is. Het feit dat iemand er anders uitziet of meer begeleiding nodig heeft, betekent niet dat die dommer is. Dat iemand twee talen spreekt, zegt ook iets over iemands vermogen. Ik ga heus niet de hele Schilderswijk op de universiteit krijgen, maar als er maar één kind of tiener is die ik kan inspireren om door te gaan, ben ik al blij.”